

Dato: 17. december 2025
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2024-15498
Dok.: 3875600

Forslag

til

Lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven
(Styrket indsats mod parallelsamfund og negativ social kontrol)

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 81, nr. 15, ændres »karakter.« til: »karakter,«.
2. I § 81 indsættes som nr. 16:
»16) at gerningen helt eller delvis har et æresrelateret motiv.«
3. Efter § 123 indsættes:
»§ 123 a. Den, som indgår i et mæglingsråd med forsæt til at unddrage en strafbar gerning omfattet af denne lov fra offentlig retsforfølgning, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år.«
4. I § 134 c, stk. 1, indsættes efter »sted«: »eller et uddannelsessted«.

§ 2

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 781, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »straffelovens §§«: »123 a,«.

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juli 2026.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	5
2. Lovforslagets hovedpunkter.....	6
2.1. Kriminalisering af mæglingsråd.....	6
2.1.1. Gældende ret	6
2.1.2. Justitsministeriets overvejelser.....	7
2.1.3. Den foreslåede ordning	8
2.2. Indgreb i meddelelseshemmeligheden i sager om mæglingsråd.....	10
2.2.1. Gældende ret	10
2.2.2. Justitsministeriets overvejelser.....	12
2.2.3. Den foreslåede ordning	13
2.3. Æresrelateret motiv som strafskærpende omstændighed.....	14
2.3.1. Gældende ret	14
2.3.2. Justitsministeriets overvejelser.....	15
2.3.3. Den foreslåede ordning	16
2.4. Udvidelse af tildækningsforbud til uddannelsessteder.....	17
2.4.1. Gældende ret	17
2.4.2. Justitsministeriets overvejelser.....	18
2.4.3. Den foreslåede ordning	19
3. Forholdet til grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.....	20
3.1. Grundloven.....	20
3.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	20
4. Ligestillingsmæssige konsekvenser	22
5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige	22
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	23
7. Administrative konsekvenser for borgerne	23

8. Klimamæssige konsekvenser	23
9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser	23
10. Forholdet til EU-retten	23
11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.....	23
12. Sammenfattende skema.....	25

1. Indledning

Det er helt afgørende for både respekten for det enkelte menneskes frihed og for sammenhængskraften i samfundet, at vi gør alt, hvad vi kan, for at forhindre parallelsamfund og negativ social kontrol.

Strafbare forhold i et retssamfund som det danske skal som det klare udgangspunkt håndteres af de retshåndhævende myndigheder inden for rammerne af det etablerede strafferetlige system. Der ses dog eksempler på selvbestaltede mæglingsråd, hvor der mægles mellem to eller flere parter om håndteringen af strafbare forhold uden for det etablerede strafferetlige system. Sådanne råd savner retlig og demokratisk legitimitet og udgør parallelle retssystemer, der underminerer tilliden til de demokratiske samfundsinstitutioner og retssamfundet. Desuden svækker sådanne mæglingsråd retssikkerheden for ofre for forbrydelser og deres mulighed for at få behandlet deres sager ved domstolene

I Danmark bør alle kunne tænke, handle og leve frit uanset baggrund. Dette udfordres af æresrelaterede forbrydelser. Sådanne forbrydelser er med til at fastholde mennesker i bestemte strukturer mod deres vilje og indebærer derfor en krænkelse af det enkelte menneskes frihed og ret til selvbestemmelse.

Herudover er det ikke foreneligt med værdierne og sammenhængskraften i det danske samfund og respekten for fællesskabet at holde ansigtet skjult i mødet med hinanden. Tildækningsforbuddet er med til at imødegå dette, men i dag gælder forbuddet som udgangspunkt ikke på uddannelsessteder.

På denne baggrund foreslås det for det første at gøre det strafbart at indgå i et mæglingsråd for at unddrage strafbare gerninger fra offentlig retsforfølgning. I den forbindelse foreslås det desuden, at der i sager om overtrædelse af bestemmelsen om mæglingsråd bliver mulighed for at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden.

For det andet foreslås det at indføre en bestemmelse om, at det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed, at en forbrydelse helt eller delvis har et æresrelateret motiv.

For det tredje foreslås det, at det gældende tildækningsforbud, der i dag alene gælder på offentligt tilgængeligt sted, udvides til også at gælde på uddannelsessteder.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Kriminalisering af mæglingsråd

2.1.1. Gældende ret

Straffeloven indeholder ikke i dag en bestemmelse, hvorefter det i sig selv er strafbart at indgå i et mæglingsråd. Forholdet kan dog efter omstændighederne være strafbart, hvis der i et mæglingsråd f.eks. fremsættes vidnetrusler, sker bortskaffelse af beviser eller udøves tvang.

Det følger således af straffelovens § 123, stk. 1, at den, som med trussel om vold forulemper, eller som med vold, ulovlig tvang efter § 260, trusler efter § 266 eller på anden måde begår en strafbar handling mod en person, dennes nærmeste eller andre med tilknytning til denne i anledning af personens forventede eller allerede afgivne forklaring til politiet eller i retten, straffes med bøde eller fængsel indtil 8 år.

Efter straffelovens § 125, stk. 1, nr. 2, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, den, som tilintetgør, forvansker eller bortskaffer genstande af betydning for en offentlig undersøgelse eller udsletter en forbrydelses spor. Den, der foretager de nævnte handlinger for at unddrage sig selv eller nogen af sine nærmeste fra forfølgning eller straf, straffes dog ikke, jf. stk. 2.

Derudover følger det af straffelovens § 158, stk. 1, 1. pkt., at den, som afgiver falsk forklaring for retten, herunder ved anvendelse af telekommunikation, straffes med fængsel indtil 4 år. Opfordring til at afgive falsk forklaring for retten kan efter omstændighederne straffes som medvirken til overtrædelse af § 158.

Efter straffelovens § 178 straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år den, som for at skille nogen ved hans ret tilintetgør, bortskaffer eller helt eller delvis ubrugbargør et bevismiddel, der er tjenligt til at benytte som sådant i et retsforhold.

Endvidere følger det af straffelovens § 260, stk. 1, nr. 1, at den, som ved vold eller ved trussel om vold, om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte usand sigtelse for strafbart eller ærerørigt forhold eller at åbenbare privatlivet tilhørende forhold tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år. Det samme gælder efter bestemmelsens nr. 2 den, som ved trussel om at anmelde eller åbenbare et strafbart forhold eller om at fremsætte sande ærerørige beskyldninger tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, for så vidt fremtvingelsen ikke kan anses tilbørlig begrundet ved det forhold, som truslen angår.

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

I et retssamfund bør strafbare forhold efter Justitsministeriets opfattelse som det klare udgangspunkt håndteres af de retshåndhævende myndigheder inden for rammerne af det etablerede strafferetlige system. Selvbestaltede mæglingsråd, der savner retlig og demokratisk legitimitet, udgør parallelle retssystemer, der underminerer tilliden til de demokratiske samfundsinstitutioner og retssamfundet.

Som det klare udgangspunkt er overtrædelser af straffeloven undergivet offentlig påtale, så forholdet kan retsforfølges af de retshåndhævende myndigheder, selv om det ikke er anmeldt til politiet. Imidlertid medfører håndtering af strafbare forhold i mæglingsråd, der foregår i det skjulte, den udfordring for de retshåndhævende myndigheder, at opklaringen af forholdene besværliggøres, bl.a. fordi forurettede og vidner til lovovertrædelserne afholder sig fra at afgive forklaring.

Derudover er mæglingsråd ikke forbundet med de retsgarantier og den retssikkerhed – ikke mindst for ofre for forbrydelser – som gælder ved behandlingen af straffesager ved de retshåndhævende myndigheder, herunder domstolene. Ofre for forbrydelser har eksempelvis ikke adgang til en bistandsadvokat eller erstatning, og der er således et væsentligt hensyn til ofrene, som går tabt, når strafbare forhold håndteres i selvbestaltede mæglingsråd.

Kriminalisering af mæglingsråd har således til formål at styrke tilliden til og respekten for det etablerede strafferetlige system og at værne om de retshåndhævende myndigheders muligheder for at opklare og retsforfølge strafbare forhold. Derudover har kriminaliseringen til formål at styrke retssikkerheden for ofre for forbrydelser og deres mulighed for at få behandlet deres sager ved domstolene.

Der bør på den baggrund indføres en bestemmelse i straffeloven, som kriminaliserer mæglingsråd.

Ved den nærmere afgrænsning af bestemmelsens anvendelsesområde bør der efter Justitsministeriets opfattelse tages hensyn til, at det i nogle tilfælde er formålstjenligt, at der uden for det strafferetlige system findes en mindelig løsning på konflikter, herunder strafbare forhold, navnlig når forholdene er af mindre alvorlig karakter. Det kunne eksempelvis være en uenighed mellem to erhvervsdrivende, som involverer en mulig strafbar gerning, herunder en mulig overtrædelse af anden lovgivning end straffeloven. I sådanne tilfælde er det ønskværdigt for både de involverede

parter og for samfundet, herunder af ressourcemæssige hensyn, at eksempelvis en tredje part bistår de to parter med at finde en mindelig løsning på konflikten.

Justitsministeriet finder på den baggrund for det første, at den foreslåede bestemmelse bør afgrænses til strafbare gerninger omfattet af straffeloven, idet de alvorligste straffebestemmelser som det klare udgangspunkt findes i denne lov.

For det andet finder Justitsministeriet, at den foreslåede bestemmelse alene bør omfatte mæglingsråd, der helt eller delvis har en domstolslignende karakter eller fremtræder som sådan, uden at mæglingsrådet er accepteret inden for rammerne af retssamfundet.

Justitsministeriet har derudover overvejet, hvem der – foruden den eller de personer, som udgør selve mæglingsrådet – skal kunne ifalde et strafansvar.

Det må antages, at parterne, hvis forhold behandles i mæglingsrådet, ikke i alle tilfælde deltager frivilligt. Parterne vil således f.eks. kunne være blevet tvunget til at deltage. Endvidere tilsiger hensynet til at kunne sikre en effektiv opklaring af straffesager om mæglingsråd, at de deltagende parter ikke skal risikere straf efter den foreslåede bestemmelse. De deltagende parter må således antages at kunne være afgørende for, at de retshåndhævende myndigheder bliver opmærksomme på forhold, og for opklaringen af sagen, ligesom parterne kan være afgørende som vidner under en eventuel straffesag.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at den foreslåede bestemmelse bør afgrænses sådan, at den alene omfatter den, der indgår i et mæglingsråd, det vil sige er en del af og dermed udgør eller er med til at udgøre selve rådet. I den forbindelse bemærkes det, at de deltagende parter, i det omfang de har begået eller medvirket til en strafbar gerning, herunder i forbindelse med mæglingen, f.eks. forsøg på vidnetrusler omfattet af straffelovens § 123 eller tvang efter straffelovens § 260, efter omstændighederne vil kunne straffes for disse gerninger, selv om de ikke vil kunne straffes for deres deltagelse i selve mæglingsrådet.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse om mæglingsråd i straffelovens 14. kapitel om forbrydelser mod den offentlige myndighed m.v.

Det foreslås, at den, som indgår i et mæglingsråd med forsæt til at unddrage en strafbar gerning omfattet af straffeloven fra offentlig retsforfølgning, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år.

Ved »mæglingsråd« forstår et råd, en instans eller et organ bestående af én eller flere personer, som står for at mægle mellem eller træffe afgørelse vedrørende to eller flere parter.

Det vil være et krav efter bestemmelsen, at mæglingsrådet helt eller delvis har en domstolslignende karakter eller fremtræder som sådan, uden at mæglingsrådet er accepteret inden for rammerne af retssamfundet. Det vil kunne være tilfældet, hvis de personer, som mæglingsrådet består af, nyder en særlig status, f.eks. i kraft af en bestemt stilling eller autoritet såsom en religiøs leder. Det afgørende vil imidlertid ikke være den formelle stilling eller autoritet, men om den pågældende reelt har en særlig status blandt parterne, der mægles imellem eller træffes afgørelse vedrørende. Det vil således eksempelvis også kunne være et familieoverhoved.

Straf efter den foreslåede bestemmelse vil kunne pålægges den, der indgår i mæglingsrådet, det vil sige er en del af og dermed udgør eller er med til at udgøre et mæglingsråd.

Derimod forudsættes det, at den, der som part deltager i et mæglingsråd, ikke straffes efter bestemmelsen, herunder heller ikke i form af medvirken efter straffelovens § 23.

Det vil derudover være en forudsætning for straf efter den foreslåede bestemmelse, at gerningspersonen har forsæt til at unddrage en strafbar gerning fra offentlig retsforfølgning.

Det vil indebære, at gerningspersonen indgår i et mæglingsråd med forsæt til at forhindre de retshåndhævende myndigheder i at retsforfølge en gerning, der er strafbar efter straffeloven, og som er undergivet offentlig påtale. Der vil kunne straffes for en fuldbyrdet overtrædelse af bestemmelsen, selv om det ikke lykkes at unddrage gerningen fra offentlig retsforfølgning, hvis blot gerningspersonen f.eks. direkte eller indirekte har rådgivet parterne til ikke at kontakte politiet om den strafbare gerning.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 1, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.2. Indgreb i meddelelseshemmeligheden i sager om mæglingsråd

2.2.1. *Gældende ret*

Det fremgår af retsplejelovens § 780, stk. 1, at politiet efter reglerne i retsplejelovens kapitel 71 kan foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden ved at 1) aflytte telefonsamtaler eller anden tilsvarende telekommunikation (telefonaflytning), 2) aflytte andre samtaler eller udtalelser ved hjælp af et apparat (anden aflytning), 3) indhente oplysning om, hvilke telefoner eller andre tilsvarende kommunikationsapparater der sættes i forbindelse med en bestemt telefon eller andet kommunikationsapparat, selv om indehaveren af dette ikke har meddelt tilladelse hertil (teleoplysning), 4) indhente oplysning om, hvilke telefoner eller andre tilsvarende kommunikationsapparater inden for et nærmere angivet område der sættes i forbindelse med andre telefoner eller kommunikationsapparater (udvidet teleoplysning), 5) tilbageholde, åbne og gøre sig bekendt med indholdet af breve, telegrammer og andre forsendelser (brevåbning) og 6) standse den videre befordring af forsendelser som nævnt i nr. 5 (brevstandsning).

Efter retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 1, må der kun foretages indgreb i meddelelseshemmeligheden, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at der på den pågældende måde gives meddelelser eller foretages forsendelser til eller fra en mistænkt (mistankekravet). Endvidere er det efter § 781, stk. 1, nr. 2, en betingelse, at indgrebet må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen (indikationskravet). Endelig er det efter § 781, stk. 1, nr. 3, en betingelse, at efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, en forsætlig overtrædelse af straffelovens kapitel 12 (landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.) eller en overtrædelse af straffelovens §§ 124, stk. 2 (hindring af straffuldbyrddelse m.v.), 125 (bortskaffelse af beviser), 127, stk. 1 (unddragelse af værnepligten), 233, stk. 1 (rufferi), 235 (udbredelse og besiddelse af seksuelt materiale med personer under 18 år), 266 (trusler), 281 (afpresning) eller en overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1-5 (bistand til ulovlig indrejse og ophold m.v. af udlænding) (kriminalitetskravet), jf. dog § 781 a.

Derudover fremgår det af retsplejelovens § 781, stk. 2, at er betingelserne i stk. 1, nr. 1 og 2, opfyldt, kan telefonaflytning og teleoplysning endvidere foretages, såfremt mistanken angår fredskrænkelser som omhandlet i straffelovens § 263, stk. 1, jf. dog § 781 a, stk. 2.

Endvidere fremgår det af retsplejelovens § 781, stk. 3, at er betingelserne i stk. 1, nr. 1 og 2, opfyldt, kan teleoplysning endvidere foretages, jf. dog § 781 a, stk. 2, såfremt mistanken angår en 1) krænkelse som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, 2) overtrædelse af straffelovens § 279 a (databedrageri) eller § 293, stk. 1 (brugstyveri), begået ved anvendelse af en telekommunikationstjeneste, 3) overtrædelse af artikel 14 eller 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug), 4) overtrædelse af artikel 3, stk. 1, eller artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011 af 25. oktober 2011 om integritet og gennemsigtighed på engrosenergimarkederne eller 5) overtrædelse af artikel 38, stk. 1, artikel 39, artikel 40, jf. artikel 38, stk. 1, eller artikel 39, eller artikel 41 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.

Desuden kan der foretages brevåbning og brevstandsning, hvis der foreligger en særlig bestyrket mistanke om, at der i forsendelsen findes genstande, som bør konfiskeres, eller som ved en forbrydelse er fravendt nogen, som kan kræve dem tilbage, jf. retsplejelovens § 781, stk. 4.

Aflytning efter retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 2, og udvidet teleoplysning efter § 780, stk. 1, nr. 4, kan kun foretages, når mistanken vedrører en forbrydelse, som har medført eller som kan medføre fare for menneskers liv eller velfærd eller for betydelige samfundsværdier, jf. retsplejelovens § 781, stk. 5, 1. pkt. Udvidet teleoplysning kan foretages, uanset betingelsen i stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, jf. 2. pkt.

Efter retsplejelovens § 781 a, stk. 1, kan politiet uanset § 781, stk. 1, nr. 3, foretage teleoplysning, jf. § 780, stk. 1, nr. 3, og udvidet teleoplysning, jf. § 780, stk. 1, nr. 4, ved pålæg om udlevering af trafik- og lokaliseringsdata, hvis efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 3 år eller derover, eller en lovovertrædelse omfattet af straffelovens § 81 a, jf. dog stk. 2. Uanset stk. 1 og § 781, stk. 1, nr. 3, og stk. 2 og 3, kan teleoplysning, jf. § 780, stk. 1, nr. 3, og udvidet teleoplysning, jf. § 780, stk. 1, nr. 4, ved pålæg om udlevering af oplysninger, der udelukkende er registreret og opbevaret i medfør af regler udstedt efter § 786 e, kun foretages, hvis efterforskningen angår en forsætlig

overtrædelse af straffelovens kapitel 12 (landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.), jf. retsplejelovens § 781 a, stk. 2.

Efter proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 782, stk. 1, må indgreb i meddelelseshemmeligheden ikke foretages, såfremt det efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og ulempe, som indgrebet må antages at forvolde den eller de personer, som det rammer, ville være et uforholdsmæssigt indgreb.

Indgreb i meddelelseshemmeligheden sker efter rettens kendelse, jf. retsplejelovens § 783, stk. 1, 1. pkt. Såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes, kan politiet dog træffe beslutning om at foretage indgrebet, jf. retsplejelovens § 783, stk. 4, 1. pkt. I så fald skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer fra indgrebets iværksættelse forelægge sagen for retten, jf. 2. pkt.

Telefonaflytning, anden aflytning, brevåbning og brevstandsning må ikke foretages med hensyn til den mistænkte forbindelse med personer, som efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne, jf. retsplejelovens § 782, stk. 2. Det omfatter præster i folkekirken og andre trossamfund og forsvarere.

Er der i forbindelse med telefonaflytning, anden aflytning eller brevåbning foretaget indgreb i den mistænkte forbindelse med personer, som efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne, skal materiale om dette indgreb straks tilintetgøres, jf. retsplejelovens § 791, stk. 3, 1. pkt. Dette gælder ifølge 2. pkt. dog ikke, hvis materialet giver anledning til, at der rejses sigtelse for strafbart forhold mod den omhandlede person, eller at hvervet som forsvarer bliver frataget den pågældende, jf. § 730, stk. 3, og § 736.

Efter afslutningen af et indgreb i meddelelseshemmeligheden skal der som det klare udgangspunkt gives underretning om indgrebet, jf. retsplejelovens § 788, stk. 1, 1. pkt.

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår af pkt. 2.1.2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede § 123 a om mæglingråd skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år. Det indebærer, at det almindelige krav om mindst 6 års fængsel i

strafferammen for at kunne foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden ikke vil være opfyldt i sager om overtrædelse af bestemmelsen.

Der bør efter Justitsministeriets opfattelse generelt sættes snævre grænser for politiets adgang til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden. Der må i forbindelse med overvejelser om at udvide adgangen hertil foretages en overordnet afvejning af på den ene side hensynet til en effektiv kriminalitetsbekæmpelse og på den anden side hensynet til borgernes privatliv.

Det er imidlertid Justitsministeriets vurdering, at der kan være særlige kriminalitetsformer, hvor sædvanlige efterforskningsmetoder ikke er tilstrækkelige til, at politiet har mulighed for at bekæmpe sådan kriminalitet. Efter ministeriets opfattelse kan det være tilfældet i sager om mæglingråd, da sådanne råd foregår i det skjulte, ligesom det i nogle tilfælde må forventes, at de deltagende parter ikke vil anmelde forholdet til politiet, f.eks. af frygt for repressalier fra den eller de personer, der står bag mæglingrådet.

Det bemærkes, at der i sager om hindring af straffuldbyrdelse m.v. efter straffelovens § 124, stk. 2, og bortskaffelse af beviser efter straffelovens § 125 kan ske indgreb i meddelelseshemmeligheden, jf. retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 3, selv om det almindelige krav om mindst 6 års fængsel i strafferammen ikke er opfyldt.

Det bemærkes endvidere, at en adgang til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden i sager om mæglingråd ikke vil ændre på, at der ikke må foretages telefonaflytning, anden aflytning, brevåbning og brevstandsning med hensyn til den mistænkes forbindelse med personer, f.eks. præster i folkekirken og andre trossamfund, læger, forsvarere og retsmæglere, som efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne, jf. retsplejelovens § 782, stk. 2. Hvis mistanken er rettet direkte mod sådanne personer, vil der imidlertid kunne foretages indgreb i meddelelseshemmeligheden over for dem.

Justitsministeriet finder på denne baggrund, at der bør gives en adgang til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden i sager om overtrædelse af den foreslåede bestemmelse om mæglingråd, selv om det almindelige krav om mindst 6 års fængsel i strafferammen ikke er opfyldt.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 3, udvides til også at omfatte den foreslåede § 123 a om mæglingsråd.

Det vil indebære, at der i sager om overtrædelse af bestemmelsen om mæglingsråd bliver mulighed for at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden, uanset at det almindelige krav om mindst 6 års fængsel i strafferammen ikke er opfyldt.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

2.3. Æresrelateret motiv som strafskærpende omstændighed

2.3.1. Gældende ret

Straffelovens kapitel 10 (§§ 80-89 a) indeholder regler om straffens fastsættelse. Straffeloven indeholder ikke i dag en bestemmelse, hvorefter det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningen har et æresrelateret motiv.

Det fremgår af straffelovens § 80, stk. 1, at ved straffens fastsættelse skal der under hensyntagen til ensartethed i retsanvendelsen lægges vægt på lovovertrædelsens grovhed og på oplysninger om gerningsmanden.

Efter straffelovens § 80, stk. 2, 1. pkt., skal der ved vurderingen af lovovertrædelsens grovhed tages hensyn til den med lovovertrædelsen forbundne skade, fare og krænkelse samt til, hvad gerningsmanden indså eller burde have indset herom. Ved vurderingen af oplysninger om gerningsmanden skal der tages hensyn til dennes almindelige personlige og sociale forhold, dennes forhold før og efter gerningen samt dennes bevæggrunde til gerningen, jf. 2. pkt.

Ved vurderingen efter § 80, stk. 2, kan det ikke indgå som formildende omstændighed, at gerningen har baggrund i tro, kulturelle forhold el. lign., jf. straffelovens § 80, stk. 3.

Straffelovens § 80, stk. 3, blev indsat ved lov nr. 330 af 30. marts 2019. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at med »tro« forstår bevæggrunde, der har baggrund i den pågældendes trosretning, herunder bevæggrunde, der er betinget af en fælles trosretning, f.eks. kristendom, jødedom eller islam. Med »kulturelle forhold« forstår, at gerningen har baggrund i f.eks. normer for opførsel hos en bestemt befolkningsgruppe. Det kan bl.a. være handlinger eller udtalelser, som af én befolkningsgruppe tilhørende én kultur accepteres som værende i overensstemmelse med faste

normer, men som af en anden befolkningsgruppe tilhørende en anden kultur anses for at være forkerte eller strafbare. Baggrunden for, at der begås vold, kan således efter omstændighederne have baggrund i en særlig kulturel eller religiøs praksis, hvor vold mod f.eks. børn er en del af opdragelsen. Med »eller lignende« forstår, at også kulturelle eller religiøse sædvaner, traditioner eller såkaldt ære samt andre kulturelle eller religiøse normer er omfattet af bestemmelsen. Der henvises til Folketingstidende 2018-19, 1. samling, tillæg A, L 149 som fremsat, side 7.

Derudover indeholder straffelovens § 81 bestemmelser om, hvad der ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som skærpende omstændigheder. Efter § 81, nr. 6, skal det anses for en skærpende omstændighed, at gerningen helt eller delvis har baggrund i andres etniske oprindelse, tro, handicap, seksuelle orientering, kønsidentitet, kønsudtryk, kønskarakteristika eller lignende.

I nyere retspraksis ses eksempler på, at domstolene i et vist omfang allerede i dag betragter det som en skærpende omstændighed ved fastsættelse af straffen, hvis motivet i en straffesag er æresrelateret. Der kan eksempelvis henvises til Vestre Landsrets dom af 2. november 2022 i sag S-0015-22 (trykt i UfR 2023, side 734), hvor det blev lagt til grund, at en af årsagerne til, at forurettede var blevet dræbt, var, at de tiltalte anså hende for at være en frafalden muslim, og at gerningen derfor havde baggrund i forurettedes tro, jf. straffelovens § 81, nr. 6. Der kan endvidere henvises til Vestre Landsrets dom af 24. maj 2017 i sagerne S-2170-16 og S-2315-16 (trykt i TfK 2017, side 908), hvor de tiltalte blev dømt for bl.a. grov vold og voldtægt af forurettede, der havde haft et seksuelt forhold til de tiltaltes familiemedlem. I sagen var der ikke nedlagt påstand om strafskærpelse efter straffelovens § 81, nr. 6, men der blev ved straffens fastsættelse lagt vægt på, at der var tale om æresrelateret kriminalitet.

Et eksempel på grænserne for anvendelsen af straffelovens § 81, nr. 6, ved æresrelateret kriminalitet ses i Vestre Landsrets dom af 18. marts 2025 i sag S-1041-24 (trykt i TfK 2025, side 99), hvor tiltalte blev dømt for bl.a. forsøg på drab. Anklagemyndigheden havde nedlagt påstand om strafskærpelse efter straffelovens § 81, nr. 6, idet det blev lagt til grund, at tiltalte forsøgte at dræbe den ene forurettede, fordi han af religiøse, æresmæssige og moralske grunde ikke kunne acceptere, at de to forurettede var alene sammen i en lejlighed. Imidlertid fandt et flertal i landsretten, at forholdet ikke kunne henføres under straffelovens § 81, nr. 6, fordi tiltalte ligesom de to forurettede var muslim. Situationen kunne ifølge landsretten ikke anses

for at være omfattet af ordlyden i § 81, nr. 6, og der var ifølge retten heller ikke klar støtte for en sådan fortolkning i bestemmelsens forarbejder.

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

I Danmark bør alle kunne tænke, handle og leve frit uanset baggrund. Intet menneske ejes af sin gruppe eller af sin kulturelle baggrund. Der er set flere eksempler på æresrelaterede forbrydelser i Danmark over de senere år. Æresrelaterede forbrydelser er med til at fastholde mennesker i bestemte religiøse, kulturelle og sociale strukturer mod deres vilje og indebærer derfor en krænkelse af det enkelte menneskes frihed og ret til selvbestemmelse.

Æresrelaterede forbrydelser går først og fremmest ud over det enkelte offer for forbrydelsen. Imidlertid har æresrelaterede forbrydelser bl.a. til formål at slå ned på dem, der efter gerningspersonernes opfattelse ikke lever i overensstemmelse med bestemte religiøse, kulturelle og sociale normer, og sådanne forbrydelser kan derfor medføre, at andre personer i samme gruppe afholder sig fra at fravige normerne som opfattet af gerningspersonerne. Æresrelaterede forbrydelser går således i anden række også ud over en bredere kreds af personer, som ellers kunne tænkes at ville fravige normerne.

Derudover har Kommissionen for den glemte kvindekamp, som har haft til opgave at komme med anbefalinger til, hvordan piger og kvinder fra indvandermiljøer bedre kan understøttes i og få mulighed for at bestemme over eget liv, bl.a. anbefalet, at det gøres til en strafskærpende omstændighed, at en forbrydelse begås med æresrelateret social kontrol som bagvedliggende motiv. Ifølge kommissionen vil det sende et signal om klar samfundsmæssig fordømmelse af forbrydelser, som retfærdiggøres med æreskulturel logik.

Det er på den baggrund Justitsministeriet opfattelse, at det er nødvendigt at styrke indsatsen mod æresrelaterede forbrydelser.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der tilføjes et nyt nummer i straffelovens § 81, hvorefter det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningen helt eller delvis har et æresrelateret motiv.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at det ved straffastsættelsen i almindelighed skal anses for en skærpende omstændighed, at gerningen helt eller delvis udspringer af, at en gruppes eller et kollektivs, f.eks. familiens,

ære af gerningspersonen opfattes som krænket eller i fare for at blive krænket.

Det vil ikke være et krav efter den foreslåede bestemmelse, at gerningen kun har et æresrelateret motiv. Bestemmelsen vil således også finde anvendelse, hvor det æresrelaterede motiv alene er ét blandt flere motiver.

Der henvises nærmere til lovforslaget § 1, nr. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

2.4. Udvidelse af tildækningsforbud til uddannelsessteder

2.4.1. *Gældende ret*

Det følger af straffelovens § 134 c, stk. 1, at den, som på offentligt sted bærer en beklædningsgenstand, der skjuler vedkommendes ansigt, straffes med bøde. Det i stk. 1 nævnte forbud gælder ikke for tildækning af ansigtet, der tjener et anerkendelsesværdigt formål, jf. stk. 2.

Straffelovens § 134 c, der blev indført ved lov nr. 717 af 8. juni 2018, indeholder et tildækningsforbud.

Tildækningsforbuddet efter straffelovens § 134 c, stk. 1, omfatter tildækning af ansigtet, der sker ved beklædningsgenstande, herunder huer, hætter, tørklæder, masker, hjelme, heldækkende dragter, kunstige skæg m.v. Bestemmelsen omfatter tildækning af ansigtet, der sker ved samtidig brug af flere beklædningsgenstande, også uden at nogen enkelt beklædningsgenstand alene kan anses for at skjule ansigtet.

Ved »ansigtet« forstår i overensstemmelse med sædvanlig sprogbrug den del af hovedet, der afgrænses af pande, hage og ørerne. Det vil bero på en konkret vurdering, om ansigtet må anses for skjult. Ved denne vurdering skal navnlig indgå, om det er muligt at se og aflæse personens ansigtsudtryk. Burka og niqab er eksempler på beklædningsgenstande, der skjuler ansigtet. Elefanthuer og lignende, hvor alene øjne og mund er synlige, er ligeledes eksempler på beklædningsgenstande, der skjuler ansigtet.

Efter straffelovens § 134 c, stk. 2, gælder tildækningsforbuddet efter stk. 1 ikke for tildækning af ansigtet, der tjener et anerkendelsesværdigt formål. Det vil bero på en konkret vurdering, om en tildækning af ansigtet, der som udgangspunkt er omfattet af forbuddet efter stk. 1, i det enkelte tilfælde tjener et anerkendelsesværdigt formål. Ved denne vurdering vil der navnlig skulle lægges vægt på beklædningsgenstandens karakter, den konkrete brug samt den situation, hvori beklædningsgenstanden bæres. Uden for en

sammenhæng, hvor en tildækning af ansigtet tjener et anerkendelsesværdigt formål, vil sådan tildækning være forbudt. Herunder vil den omstændighed, at en person er på vej til eller fra et sted eller en sammenhæng m.v., hvor tildækning af ansigtet tjener et anerkendelsesværdigt formål, ikke i sig selv gøre det tilladt at tildække ansigtet under almindelig transport derhen eller derfra.

Der henvises nærmere til bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 219 som fremsat, side 9-10.

Tildækningsforbuddet efter straffelovens § 134 c, stk. 1, finder anvendelse på »offentligt sted«, der skal forstås som svarende til det område, der er omfattet af ordensbekendtgørelsens § 2 (jf. bekendtgørelse nr. 511 af 20. juni 2005 med senere ændringer). Forbuddet gælder således på veje eller på andre steder, hvortil der er almindelig adgang. Det gælder f.eks. fortove og stier, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter, samt offentligt tilgængelige parker, jernbanestationer, offentlige befordringsmidler og i åbningstiden butikker, butikcentre og offentlige kontorer. Der henvises til Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 219 som fremsat, side 9.

Bestemmelsen finder derfor som udgangspunkt ikke anvendelse på uddannelsessteder, idet disse normalt ikke er frit tilgængelige for offentligheden.

Derudover følger det af straffelovens § 260, stk. 1, at med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes for ulovlig tvang den, som tvinger nogen, f.eks. ved vold eller trussel om vold, til at gøre, tåle eller undlade noget. Tvinges nogen til at bære en beklædningsgenstand, der skjuler vedkommendes ansigt, kan straffen stige til fængsel indtil 4 år, jf. stk. 3.

2.4.2. Justitsministeriets overvejelser

Det er ikke foreneligt med værdierne og sammenhængskraften i det danske samfund og respekten for fællesskabet at holde ansigtet skjult i mødet med hinanden. Tildækning af ansigtet kan medvirke til at styrke skabelsen af parallelsamfund, ligesom det kan være udtryk for æresrelateret negativ social kontrol. Det gældende tildækningsforbud er med til at imødegå dette.

Tildækningsforbuddet gælder alene på offentligt sted og dermed som udgangspunkt ikke på uddannelsessteder. Kommissionen for den glemte kvindekamp, som har haft til opgave at komme med anbefalinger til, hvordan piger og kvinder fra indvandrer miljøer bedre kan understøttes i og

få mulighed for at bestemme over eget liv, har bl.a. anbefalet, at tildækningsforbuddet også bør gælde på uddannelsesinstitutioner. Kommissionen anfører, at en sådan udvidelse af tildækningsforbuddet skal sikre, at ledelserne på landets uddannelsesinstitutioner har konkret lovgivning at henholde sig til, hvis de oplever udfordringer med personer, der bærer beklædningsgenstande, der skjuler ansigtet. Den opgave skal institutionerne ifølge kommissionen ikke efterlades alene med. Kommissionen opfordrer desuden regeringen til at undersøge området nærmere.

Justitsministeriet har noteret sig anbefalingen fra Kommissionen for den glemte kvindekamp og finder den gældende retstilstand, hvorefter eksempelvis elever eller studerende som udgangspunkt ikke må tildække ansigtet på vej til deres uddannelsessted, men kan tildække ansigtet, når de træder ind på uddannelsesstedet, uholdbar.

Derudover indebærer den stedlige afgrænsning af det gældende tildækningsforbud, at elever og studerende som udgangspunkt kan modtage undervisning med tildækket ansigt, hvilket heller ikke er fremmende for et godt læringsmiljø og det sociale samvær på uddannelsesstedet. Justitsministeriet finder på den baggrund, at tildækningsforbuddet bør udvides til også at gælde på uddannelsessteder.

Justitsministeriet har herefter overvejet, hvilke uddannelsessteder der bør være omfattet af tildækningsforbuddet, herunder om grundskolerne også bør være omfattet. Dels kan der på grundskolerne være elever på 15 år eller derover, som derfor kan pådrage sig et strafferetligt ansvar, jf. herved straffelovens § 15, dels befinder der sig ansatte, herunder lærere, på grundskolerne, som også kan pålægges et strafferetligt ansvar. Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at tildækningsforbuddet også bør omfatte grundskolerne.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at anvendelsesområdet for tildækningsforbuddet efter straffelovens § 134 c, stk. 1, udvides til også at gælde på uddannelsessteder.

Ved »uddannelsessted« forstår steder, hvor der foregår undervisning. Det vil bl.a. omfatte folkeskoler, friskoler og private grundskoler (frie grundskoler), kommunale internationale skoler, efterskoler, frie fagskoler, ungdomsskoler og højskoler. Derudover vil det omfatte eksempelvis behandlings- og specialundervisningstilbud til børn og unge. Det vil endvidere bl.a. omfatte institutioner for forberedende grunduddannelse med

tilhørende skole, institutioner for erhvervsrettet uddannelse, institutioner for gymnasiale uddannelser, private institutioner for almen gymnasiale uddannelser og almen voksenuddannelse. Ligeledes vil uddannelsessteder for særligt tilrettelagt ungdomsuddannelse være omfattet. Derudover vil det bl.a. omfatte maritime uddannelsesinstitutioner, erhvervsakademier, professionshøjskoler, kunstneriske uddannelsesinstitutioner og universiteter. Desuden vil det bl.a. omfatte politiskolen og de militære uddannelsesinstitutioner som eksempelvis Forsvarsakademiet.

Der er ikke med forslaget tilsigtet øvrige ændringer af gældende ret. Tildækningsforbuddet på uddannelsessteder vil således heller ikke gælde for tildækning af ansigtet, der tjener et anerkendelsesværdigt formål, jf. straffelovens § 134 c, stk. 2.

3. Forholdet til grundloven og Den Europæiske

Menneskerettighedskonvention

Nedenfor beskrives forholdet til grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention af den foreslåede udvidelse af tildækningsforbuddet til også at gælde på uddannelsessteder.

3.1. Grundloven

Efter grundlovens § 67 har borgerne ret til at dyrke gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog således, at der intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede udvidelse af tildækningsforbuddet i § 134 c i straffeloven til også at gælde på uddannelsessteder, jf. pkt. 2.4, kan gennemføres inden for rammerne af grundlovens § 67. Der kan i den forbindelse henvises til ministeriets vurdering heraf i relation til den gældende bestemmelse, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 219 som fremsat, side 6.

3.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Efter artikel 8, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance. Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis kan beskyttelsen af privatlivet f.eks. omfatte en persons ret til at bestemme sin fysiske fremtræden.

Efter artikel 9, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har enhver ret til at tænke frit og til samvittigheds- og religionsfrihed. Denne ret omfatter bl.a. friheden til enten alene eller sammen med andre, offentligt

eller privat at udøve sin religion eller tro gennem f.eks. gudstjeneste og overholdelse af religiøse skikke. Bestemmelsen beskytter herunder også adgangen til at bære religiøst begrundet beklædning eller andre effekter.

Efter artikel 10, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har enhver ret til ytringsfrihed.

De rettigheder, der følger af konventionens artikel 8, 9 og 10, kan – efter nærmere angivne betingelser i artiklernes stk. 2 – underkastes sådanne begrænsninger, som følger af lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til nærmere opremsede hensyn, f.eks. hensynet til den offentlige tryghed, beskyttelse af sundheden eller sædeligheden eller beskyttelse af andres rettigheder.

Efter artikel 14 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold.

Bestemmelsen indeholder således et forbud mod usaglig forskelsbehandling, f.eks. i forhold til religionsfriheden. Forbuddet indebærer efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at personer i sammenlignelige situationer som udgangspunkt skal behandles ens, men at en forskelsbehandling kan være berettiget, hvis den har et legitimt formål og står i rimeligt forhold til dette formål.

Den foreslåede udvidelse af tildækningsforbuddet i straffelovens § 134 c, jf. pkt. 2.4, indebærer, at anvendelsesområdet for bestemmelsen udvides til også at gælde på uddannelsessteder.

Om vurderingen af den gældende ordning i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol kan der henvises til Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 219 som fremsat, side 6-8.

Det er Justitsministeriets vurdering, at de samme hensyn, som blev anført i forbindelse med indførelsen af tildækningsforbuddet, kan begrunde den foreslåede udvidelse af forbuddets anvendelsesområde.

Hertil kommer, at den foreslåede udvidelse af tildækningsforbud retter sig mod enhver form for beklædningsgenstand, uanset om dens anvendelse

f.eks. måtte være udtryk for et bestemt politisk eller religiøst tilhørsforhold. Da bestemmelsen samtidig er båret af et sagligt hensyn til at modarbejde skabelsen af parallelsamfund og æresrelateret negativ social kontrol, ligesom initiativet skal fremme et godt læringsmiljø og det sociale samvær på uddannelsesstederne, er tildækningsforbuddet efter Justitsministeriets opfattelse også foreneligt med konventionens artikel 14, jf. den praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der er beskrevet i Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 219 som fremsat, side 7.

Efter artikel 2, 1. pkt., i tillægsprotokol 1 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention må ingen nægtes retten til uddannelse. Ved udøvelsen af de funktioner, som staten påtager sig i henseende til uddannelse og undervisning, skal den respektere forældrenes ret til at sikre sig, at sådan uddannelse og undervisning sker i overensstemmelse med deres egen religiøse og filosofiske overbevisning, jf. artiklens 2. pkt.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt ved dom af 10. november 2005 (Leyla Sahin mod Tyrkiet), at det var foreneligt med artikel 2 i tillægsprotokol 1 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at en medicinstuderende var blevet udelukket fra at deltage i undervisningen og eksamener og senere bortvist med den begrundelse, at hun overtrådte et forbud mod at bære islamisk tørklæde. Det samme var tilfældet i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 24. januar 2006 (Köse m.fl. mod Tyrkiet), hvor en gruppe piger blev nægtet adgang til en offentlig skole på mellemniveau, idet de nægtede at følge skolens beklædningsreglement, hvorefter piger ikke måtte bære islamisk hovedtørklæde, bortset fra når de modtog undervisning i Koranen. Skolens beklædningsreglement udgjorde ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke en krænkelse af artikel 2 i tillægsprotokol 1 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det er på den baggrund Justitsministeriet vurdering, at den foreslåede udvidelse af anvendelsesområdet for tildækningsforbuddet efter straffelovens § 134 c, stk. 1, til også at gælde på uddannelsessteder, kan gennemføres inden for rammerne af artikel 2, stk. 1, i tillægsprotokol 1 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det er samlet set Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede udvidelse af tildækningsforbuddet kan gennemføres inden for rammerne af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

4. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Lovforslaget er kønsneutralt, og de foreslåede ændringer vil omfatte alle køn. Samtidig har dele af lovforslaget bl.a. baggrund i anbefalinger fra Kommissionen for den glemte kvindekamp, som har haft til opgave at komme med anbefalinger til, hvordan piger og kvinder fra indvandrer miljøer bedre kan understøttes i og få mulighed for at bestemme over eget liv. Lovforslaget vurderes på den baggrund at indeholde positive ligestillingsmæssige konsekvenser.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes at medføre begrænsede merudgifter på Justitsministeriets område, som vil kunne holdes inden for myndighedernes eksisterende økonomiske rammer.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for regioner og kommuner af betydning.

De syv principper for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke at være relevante for lovforslaget.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

8. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klimamæssige konsekvenser.

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 17. december 2025 til den 14. januar 2026 (28 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Domstolsstyrelsen, Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter, Advokatrådet, Akademikerne, Amnesty International Danmark,

Arkitektskolen Aarhus, Baptistkirken i Danmark, Bevismiddeltilsynet, BUPL, Børne- og kulturchefforeningen, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Børns Vilkår, Copenhagen Business School, Copenhagen Business School (Juridisk Institut), Danmarks Evalueringsinstitut – EVA, Danmarks Lærerforening, Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, Danmarks Private Skoler – grundskoler & gymnasier, Danmarks Tekniske Universitet, Danner, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Islamisk Center, Dansk Islamisk Trossamfund, Dansk Kvindesamfund, Dansk Magisterforening, Dansk Muslimske Fællesforbund, Dansk Psykolog Forening, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Stalking Center, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Advokater, Danske Erhvervsakademier, Danske Erhvervsskoler og -Gymnasier – Lederne, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Danske Gymnasier, Danske HF & VUC, Danske Kirkers Råd, Danske Landbrugsskoler, Danske Professionshøjskoler, Danske Regioner, Danske Skoleelever, Danske SOSU-skoler, Danske Studerendes Fællesråd, Danske Universiteter, Den Apostolske Kirke i Danmark, Den Danske Dommerforening, Den Danske Filmskole, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Danske Scenekunstscole, Den Katolske Kirke i Danmark, Designskolen Kolding, Det Islamiske Trossamfund, Det Jyske Musikkonservatorium, Det Jødiske Samfund i Danmark, Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstscole, Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler for Arkitektur, Design og Konservering, Det Kongelige, Danske Musikkonservatorium, Det Kongelige Teater, Det Kriminalpræventive Råd, Det Rytmske Musikkonservatorium, Dialog mod vold, Dommerfuldmægtigforeningen, Efterskoleforeningen, Erhvervsskolernes Elevorganisation, Evangelisk Frikirke Danmark, Exitcirklen, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FGU Danmark, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Frie Fagskoler, Foreningen af Katolske Skoler i Danmark, Foreningen af Kristne Friskoler, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Foreningen for Forældre til Elever i Fri- og Privatskoler, Frie Skolers Lærerforening, Frikirkenet, Friskolerne, Fængselsforbundet, Gadejuristen, Gymnasiernes Bestyrelsesforening, Gymnasieskolernes Lærerforening, Hillsong Denmark, Hjælp Voldsofre, HK Handel, Indvanderrådgivningen ApS, Institut for Menneskerettigheder, IT-Universitetet i København, Jehovas Vidner, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Danmark, Joan-Søstrene, Justitia, KFUK's sociale arbejde, KL, Kvinderådet, KVINFO, Københavns Professionshøjskole, Københavns Retshjælp, Københavns Universitet, Københavns Universitet (Juridisk Fakultet), LandboUngdom, Landselevbestyrelsen for det pædagogiske

område, Landselevbestyrelsen for social- og sundhedsområdet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen af Ungdomsskoleledere, Landsforeningen for Voldsramte Kvinder og Børn, Landsforeningen KRIM, Landsorganisationen af Kvindekrisecentre (LOKK), Landssammenslutningen af Handelsskoleelever, Landssamråd for PPR-chefer, Ledersamrådet for STU og VSU i Danmark, Lev Uden Vold, Lilleskolerne, Lærernes Centralorganisation, Manderådet, Udvalg for Familieret, Maritime Uddannelser, Marstal Navigationsskole, MARTEC, Maskinmesterskolen Fredericia, Maskinmesterskolen Aarhus, Metodistkirken i Danmark, Modstrøm – Foreningen for FGU-elever og unge omkring FGU, Mosaik, Odense Retsbistandsbureau, Offerrådgivningen i Danmark, Organisation for Professionshøjskolestuderende, Politiforbundet, Professionshøjskolen Absalon, Præsteforeningen, Red Barnet, RED Center, Rektorkollegiet for de Kunstneriske og Kulturelle Uddannelser, Retspolitisk Forening, Roskilde Universitet, Rådet for de Grundlæggende Erhvervsrettede Uddannelser (REU), Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Voksen og Efteruddannelse (VEU-rådet), Sabaah, Sammenslutningen af Steinerskoler i Danmark, Samrådet af Specialskoleledere, Sex & Samfund, SIMAC, Skole og Forældre, Skolelederforeningen, Socialpædagogernes Landsforbund (Socialpædagogerne), SOS Racisme, Svendborg Søfartsskole, Syddansk Musikkonservatorium, Syddansk Universitet, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Teknika, UCL Erhvervsakademi og Professionshøjskole, Uddannelsesforbundet, Ungdomsskoleforeningen, University College Nordjylland, University College Syddanmark, VIA University College, Aalborg Universitet, Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Retsbistandsbureau, Aarhus Universitet og Aarhus Universitet (Juridisk Institut).

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget forventes at medføre begrænsede merudgifter på Justitsministeriets område, som vil kunne holdes inden for myndighedernes eksisterende økonomiske rammer. Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske

		konsekvenser for regioner og kommuner af betydning.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet	<div>Ja</div> <div>Nej</div> <div>X</div>	

EU-regulering) (sæt X)	
---------------------------	--

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Straffelovens § 81 indeholder i nr. 1-15 en opstilling af, hvad der ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som skærpende omstændigheder.

Det foreslås i § 81, nr. 15, at ændre »karakter.« til »karakter,«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at det med lovforslagets § 1, nr. 2, foreslås at indsætte et nr. 16 i straffelovens § 81.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Straffelovens § 81 indeholder i nr. 1-15 en opstilling af, hvad der ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som skærpende omstændigheder.

Straffeloven indeholder ikke i dag en bestemmelse, hvorefter det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningen har et æresrelateret motiv. For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der tilføjes et nyt § 81, nr. 16, hvorefter det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningen helt eller delvis har et æresrelateret motiv.

Bestemmelsen vil indebære, at det ved straffastsættelsen i almindelighed skal anses for en skærpende omstændighed, at gerningen helt eller delvis udspringer af, at en gruppes eller et kollektivs ære af gerningspersonen opfattes som krænket eller i fare for at blive krænket.

At gerningen helt eller delvis udspringer af et sådant motiv vil indebære, at det ikke er et krav for anvendelse af bestemmelsen, at gerningen kun har et æresrelateret motiv. Bestemmelsen vil således også kunne finde anvendelse, hvor det æresrelaterede motiv alene er ét blandt flere motiver.

En gruppe eller et kollektiv vil f.eks. omfatte familien, slægten, stammen, klanen eller trossamfundet.

At æren er blevet krænket eller i fare for at blive krænket vil indebære, at værdigheden eller omdømmet efter gerningspersonens opfattelse er blevet tilsmudset eller har lidt skade, eller at der er fare herfor. Det afgørende ved denne vurdering vil være gerningspersonens opfattelse, som den kommer til udtryk ved en række objektive forhold, f.eks. gennem ord eller handlinger, der understøtter et æresrelateret motiv. Det æresrelaterede motiv vil således først og fremmest skulle bevises ud fra sagens objektive forhold.

Bestemmelsen vil eksempelvis finde anvendelse i det tilfælde, hvor gerningspersonen begår en forbrydelse, fordi forurettede forlader en bestemt religion, hvorved en gruppe eller et kollektivs ære efter gerningspersonens opfattelse krænkes eller er i fare for at blive krænket. Bestemmelsen vil endvidere eksempelvis finde anvendelse, hvor forurettede, i strid med gerningspersonens opfattelse af gruppens eller kollektivets normer for korrekt adfærd, har fået en kæreste, har en bestemt seksuel orientering, kønsidentitet, kønsudtryk eller kønskarakteristika eller omgås personer, der efter gerningspersonens opfattelse er af lavere socialklasse. Det samme gælder, hvor gerningspersonen begår en forbrydelse, fordi forurettede efter gerningspersonens opfattelse eksempelvis har krænket dennes religion ved at afbrænde hellige skrifter fra gerningspersonens religion.

Bestemmelsen vil som udgangspunkt ikke finde anvendelse i eksempelvis det tilfælde, hvor en gerningsperson begår en forbrydelse mod forurettede på grund af dennes tilknytning til en bestemt religiøs gruppe. Straffen for et sådant forhold vil efter omstændighederne i stedet kunne skærpes efter straffelovens § 81, nr. 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Straffeloven indeholder ikke i dag en bestemmelse, hvorefter det i sig selv er strafbart at indgå i et mæglingsråd. For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i straffeloven som § 123 a, hvorefter den, som indgår i et mæglingsråd med forsæt til at unddrage en

strafbar gerning omfattet af denne lov fra offentlig retsforfølgning, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år.

Ved »mæglingsråd« forstås et råd, en instans eller et organ bestående af én eller flere personer, som står for at mægle mellem eller træffe afgørelse vedrørende to eller flere parter.

Det vil være et krav efter bestemmelsen, at mæglingsrådet helt eller delvis har en domstolslignende karakter eller fremtræder som sådan, uden at mæglingsrådet er accepteret inden for rammerne af retssamfundet. Det vil kunne være tilfældet, hvis de personer, som mæglingsrådet består af, nyder en særlig status. Sådanne personer vil kunne have den særlige status i kraft af en bestemt stilling eller autoritet, f.eks. en religiøs leder. Det afgørende vil imidlertid ikke være den formelle stilling eller autoritet, men om den pågældende reelt har en særlig status blandt parterne, der mægles imellem eller træffes afgørelse vedrørende. Det vil således eksempelvis også kunne være et familieoverhoved. Det vil ikke være et krav, at mæglingsrådet består af flere personer. Et mæglingsråd, der udgøres af én person, vil således også kunne være omfattet af bestemmelsen.

At et mæglingsråd ikke er accepteret inden for rammerne af retssamfundet, indebærer, at eksempelvis mæglinger, der har hjemmel i lov eller på anden vis er accepteret af retssystemet, vil falde uden for bestemmelsen.

Straf efter den foreslåede bestemmelse vil kunne pålægges den, der indgår i mæglingsrådet, det vil sige er en del af og dermed udgør eller er med til at udgøre et mæglingsråd.

Derimod forudsættes det, at den, der som part deltager i et mæglingsråd, ikke straffes efter bestemmelsen, herunder heller ikke i form af medvirken efter straffelovens § 23.

Andre end parterne vil derimod kunne straffes for medvirken til overtrædelse af bestemmelsen, f.eks. en person, der stiller lokaler til rådighed for mæglingsrådet, hvis der foreligger det fornødne forsæt.

Ved formuleringen »med forsæt til at unddrage en strafbar gerning omfattet af denne lov fra offentlig retsforfølgning« forstås, at gerningspersonen indgår i et mæglingsråd med forsæt til at forhindre de retshåndhævende myndigheder i at retsforfølge en gerning, der er strafbar efter straffeloven, og som er undergivet offentlig påtale.

Det vil ikke være et krav efter bestemmelsen, at unddragelse af den strafbare gerning fra offentlig retsforfølgning er det eneste formål med mæglingsrådet, men tilstedeværelsen af et sådant formål, evt. blandt flere formål, vil være en betingelse for straf. At unddrage gerningen fra offentlig retsforfølgning vil bl.a. omfatte politiets efterforskning, anklagemyndighedens tiltalerejsning samt behandling af sagen ved domstolene. Eksempelvis vil der være tale om en unddragelse, hvis det direkte eller indirekte indgår som en del af mæglingen, at en strafbar gerning ikke anmeldes til politiet, at en allerede indgivet anmeldelse skal trækkes tilbage, eller at parterne skal fragå en tidligere afgivet anmeldelse.

Det vil være et krav for straf efter bestemmelsen, at gerningen, der søges unddraget fra offentlig retsforfølgning, er strafbar efter straffeloven, men det vil ikke være et krav, at en person er anmeldt eller dømt for overtrædelsen.

Bestemmelsen vil ikke omfatte overtrædelser af straffebestemmelser i særlovgivningen, medmindre den pågældende overtrædelse er omfattet af en overbygningsbestemmelse i straffeloven. Det vil eksempelvis være tilfældet ved overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer, der kan straffes efter straffelovens § 191 om grov narkokriminalitet.

Det vil herudover være en betingelse, at den strafbare gerning er undergivet offentlig påtale. Således vil strafbare gerninger, der alene er undergivet privat påtale eller betinget offentlig påtale, ikke være omfattet. Det gælder, uanset om offentlig påtale måtte kunne ske under henvisning til, at almene hensyn kræver det, jf. herved bl.a. retsplejelovens § 727, stk. 2, 1. pkt.

Der vil herefter eksempelvis kunne foreligge en overtrædelse af bestemmelsen, hvis en imam indgår i et mæglingsråd om tvangsægteskab eller vold begået mod en ægtefælle, f.eks. i form af en shariadomstol, og træffer afgørelse mellem parterne med forsæt til at forhindre forholdet i at nå de retshåndhævende myndigheder til kendskab. Det samme vil gælde eksempelvis en præst, der indgår i et mæglingsråd om en voldtægt af en partner, og som mægler mellem parterne med forsæt til at unddrage forholdet fra offentlig retsforfølgning.

Forbrydelsen vil være fuldbyrdet allerede på det tidspunkt, hvor gerningspersonen indgår i et mæglingsråd med forsæt til at unddrage gerningen fra offentlig retsforfølgning. Der vil dermed kunne straffes for en fuldbyrdet forbrydelse, selv om det ikke lykkes at unddrage gerningen fra

offentlig retsforfølgning, hvis blot gerningspersonen f.eks. direkte eller indirekte har rådgivet parterne til ikke at kontakte politiet om den strafbare gerning.

Der vil efter omstændighederne kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse om mæglingssråd i sammenstød med øvrige bestemmelser i straffeloven, herunder § 123 (vidnetrusler), § 125 (tilintetgørelse af bevismateriale m.v.), § 158 (falsk forklaring for retten), § 178 (bortskaffelse af tjenligt bevismiddel) og § 260, stk. 1 (tvang).

Det foreslås, at bestemmelsen skal have en strafferamme på fængsel indtil 4 år. Det forudsættes, at der i førstegangstilfælde som udgangspunkt udmåles en straf på 60 dages fængsel.

Strafudmålingen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil derfor kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det følger af straffelovens § 134 c, stk. 1, at den, som på offentligt sted bærer en beklædningsgenstand, der skjuler vedkommendes ansigt, straffes med bøde. Det i stk. 1 nævnte forbud gælder ikke for tildækning af ansigtet, der tjener et anerkendelsesværdigt formål, jf. stk. 2.

Tildækningsforbuddet efter straffelovens § 134 c, stk. 1, finder anvendelse på »offentligt sted«, der skal forstås som svarende til det område, der er omfattet af ordensbekendtgørelsens § 2 (jf. bekendtgørelse nr. 511 af 20. juni 2005 med senere ændringer). Forbuddet gælder således på veje eller på andre steder, hvortil der er almindelig adgang. Det gælder f.eks. fortove og stier, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter, samt offentligt tilgængelige parker, jernbanestationer, offentlige befordringsmidler og i åbningstiden butikker, butikcentre og offentlige kontorer.

Bestemmelsen finder derfor som udgangspunkt ikke anvendelse på uddannelsessteder, idet disse normalt ikke er frit tilgængelige for offentligheden.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i straffelovens § 134 c, stk. 1, efter »sted« at indsætte »eller et uddannelsessted«.

Det vil indebære, at det stedlige anvendelsesområde for tildækningsforbuddet efter straffelovens § 134 c, stk. 1, udvides til også at gælde på uddannelsessteder.

Ved »uddannelsessted« forstås steder, hvor der foregår undervisning. Det vil bl.a. omfatte folkeskoler, friskoler og private grundskoler (frie grundskoler), kommunale internationale skoler, efterskoler, frie fagskoler, ungdomsskoler og højskoler. Derudover vil det omfatte eksempelvis behandlings- og specialundervisningstilbud til børn og unge. Det vil endvidere bl.a. omfatte institutioner for forberedende grunduddannelse med tilhørende skole, institutioner for erhvervsrettet uddannelse, institutioner for gymnasiale uddannelser, private institutioner for almengymnasiale uddannelser og almen voksenuddannelse. Ligeledes vil uddannelsessteder for særligt tilrettelagt ungdomsuddannelse være omfattet. Derudover vil det bl.a. omfatte maritime uddannelsesinstitutioner, erhvervsakademier, professionshøjskoler, kunstneriske uddannelsesinstitutioner og universiteter. Desuden vil det bl.a. omfatte politiskolen og de militære uddannelsesinstitutioner som eksempelvis Forsvarsakademiet.

Forbuddet vil gælde på fællesarealer, herunder skolegårde, klasselokaler, gangarealer, lærerværelser, kontorer, kantiner og omklædningsrum, men ikke på private værelser og beboelsesrum, der tjener som hjem under ophold på institutionen.

Der er ikke med forslaget tilsigtet øvrige ændringer af gældende ret. Tildækningsforbuddet på uddannelsessteder vil således heller ikke gælde for tildækning af ansigtet, der tjener et anerkendelsesværdigt formål, jf. straffelovens § 134 c, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Det følger af retsplejelovens § 781, stk. 1, at indgreb i meddelelseshemmeligheden kun må foretages, såfremt 1) der er bestemte grunde til at antage, at der på den pågældende måde gives meddelelser eller foretages forsendelser til eller fra en mistænkt 2) indgrebet må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen, og 3) efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, en forsætlig overtrædelse af straffelovens kapitel 12 (landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.) eller en overtrædelse af straffelovens §§ 124, stk. 2 (hindring af straffuldbyardelse m.v.), 125 (bortskaffelse af beviser), 127, stk. 1 (unddragelse af værnepligten), 233, stk. 1 (rufferi), 235 (udbredelse og besiddelse af seksuelt materiale med personer under 18 år), 266 (trusler), 281 (afpresning) eller en overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1-5 (bistand til ulovlig indrejse og ophold m.v. af en udlænding), jf. dog § 781 a.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 3, efter »straffelovens §§« at indsætte »123 a,«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med, at det med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås at indsætte en ny § 123 a om mæglingsråd i straffeloven, og vil indebære, at der i forbindelse med efterforskning af sager om overtrædelse af bestemmelsen om mæglingsråd kan foretages indgreb i meddelelseshemmeligheden, uanset at det almindelige krav om mindst 6 års fængsel i strafferammen ikke er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. juli 2026.

Færøerne overtog den 1. marts 2010 lovgivningskompetencen på det strafferetlige område, og for Grønland gælder en særlig kriminallov. Loven

vil derfor ikke gælde for Færøerne og Grønland. Der foreslås derfor ingen territorialbestemmelse.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 81. Det skal ved straffens fastsættelse i almindelighed indgå som skærpende omstændighed, 1)-14) --- 15) at gerningen har ydmygende karakter.</p>	<p>1. I § 81, nr. 15, ændres »karakter.« til: »karakter,«.</p>
	<p>2. I § 81 indsættes som nr. 16: »16) at gerningen helt eller delvis har et æresrelateret motiv.«</p>
	<p>3. Efter § 123 indsættes: »§ 123 a. Den, som indgår i et mæglingsråd med forsæt til at unddrage en strafbar gerning omfattet af denne lov fra offentlig retsforfølgning, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år.«</p>
<p>§ 134 c. Den, som på offentligt sted bærer en beklædningsgenstand, der skjuler vedkommendes ansigt, straffes med bøde.</p>	<p>4. I § 134 c, stk. 1, indsættes efter »sted«: »eller et uddannelsessted«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, foretages følgende ændringer:</p>

<p>§ 781. Indgreb i meddelelseshemmeligheden må kun foretages, såfremt</p> <p>1) der er bestemte grunde til at antage, at der på den pågældende måde gives meddelelser eller foretages forsendelser til eller fra en mistænkt,</p> <p>2) indgrebet må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen, og</p> <p>3) efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, en forsætlig overtrædelse af straffelovens kapitler 12 eller 13 eller en overtrædelse af straffelovens §§ 124, stk. 2, 125, 127, stk. 1, 233, stk. 1, 235, 266, 281 eller en overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1-5, jf. dog § 781 a.</p>	<p>1. I § 781, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »straffelovens §§«: »123 a,«.</p>
--	--